

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.627 van 26 januari 2016
in de zaak A. 212.420/XIV-36.371**

In zake : XXXX
 wonend te 2560 Nijlen
 Kerkevelden 42
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 mei 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 20 maart 2014 inzake verzoekers beroep tegen het besluit van de provinciegouverneur van Antwerpen van 16 september 2013.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 november 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die in persoon verschijnt, en advocaat Bernard Derveaux, die voor de verwerende partij verschijnt, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker bezit vergunningen voor het voorhanden hebben van vijf vuurwapens.

3.2. Op 16 september 2013 beslist de gouverneur van de provincie Antwerpen, naar aanleiding van de vijfjaarlijkse controle van het wapenbezit, om verzoekers vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens te schorsen voor een periode van 12 maanden.

3.3. Het beroep van verzoeker tegen die beslissing wordt op 20 maart 2014 door de minister van Justitie verworpen op de volgende gronden:

“[...]”

Naar aanleiding van voormelde vijfjaarlijkse controle van uw wapenbezit vroeg

de gouverneur van Antwerpen op 26 maart 2013 advies aan de lokale politie bevoegd voor uw verblijfplaats.

Op 24 juni 2013 adviseerde de lokale politie zone Berlaar-Nijlen gunstig in het kader van de vijfjaarlijkse controle van uw wapenvergunningen.

Uit het vertrouwelijk onderzoek van de lokale politie bleek evenwel dat er een proces-verbaal bestond uit 2007 waarin u gekend was als verdachte van verkrachting van uw toenmalige echtgenote. De lokale politie vermeldde dat het geen veroordeling betrof.

Naar aanleiding van dit advies, meer bepaald de vermelding van voormeld proces-verbaal, vroeg de gouverneur het advies aan de procureur des Konings te Mechelen om uit te sluiten dat er redenen voorhanden zijn om te besluiten tot een beperking, schorsing of intrekking van de vergunning.

[...]

De procureur des Konings te Mechelen adviseerde op 6 augustus 2013 negatief. In het advies wordt verwezen naar uw blanco strafregister, doch tevens naar het proces-verbaal dat lastens u werd opgesteld wegens verkrachting op 25 maart 2007. De procureur vermeldde hierbij dat u de feiten heeft toegegeven en dat de zaak positief werd afgehandeld via Bemiddeling In Strafzaken (BIS) en dus niet tot een veroordeling leidde. De procureur stelde evenwel dat dergelijk gedrag van een wapenbezitter niet kan worden getolereerd. Meer bepaald moet men als wapenbezitter zijn of haar impulsen ten alle tijden onder controle kunnen houden, hetgeen in casu niet het geval blijkt te zijn.

De gouverneur van Antwerpen confronteerde u met dit advies per schrijven van 26 augustus 2013. U reageerde hier op 4 september 2013 op met enkele punten ter uwer verdediging te benadrukken. Zo stelde u dat u de feiten destijds meteen had bekend. De feiten waren volgens u het resultaat van een situatie waarin u en uw toenmalige partner te lang hebben in gebleven. U heeft bij de bemiddeling in strafzaken uw oprechte spijt betuigd voor de feiten. Hierdoor zag het slachtoffer af van vervolging. Uw wapens werden destijds niet in beslag genomen of geschorst. De feiten dateren van zes jaar geleden en sindsdien vertoont u een onberispelijk gedrag. Uw huidige vriendin en uw ouders tenslotte hebben geen enkel bezwaar tegen uw wapenbezit.

In uw beroepschrift herhaalde u deze grieven ten aanzien van de federale wapendienst. U voegde er tevens aan toe dat u na de feiten nog met uw ex-partner heeft deelgenomen aan maatschappelijke activiteiten (etentjes, optreden van de Rolling Stones) wat volgens u aangeeft dat zij nadien geen enkel wantrouwen had wat betreft uw gedrag.

U vindt de schorsing onterecht aangezien u al zes jaar bewijst dat uw onberispelijk gedrag geen enkel gevaar vormt voor de maatschappij, noch voor de openbare orde. De schorsingsbeslissing werd volgens u plotseling genomen zonder enige aanleiding of recidive.

In het kader van de behandeling van uw beroepschrift werd opnieuw advies ingewonnen bij zowel de lokale politie als de procureur des Konings, bevoegd voor uw verblijfplaats. Tevens werd het bewuste proces-verbaal van 2007 opgevraagd.

Op 5 november 2013 adviseerde de procureur wederom negatief. Het advies werd als volgt gemotiveerd:

‘Inzake het beroep van [verzoeker] kan ik enkel de redenering uit mijn schrijven d.d. 6 augustus 2013 hernemen: Er werd immers lastens [verzoeker] proces-verbaal opgesteld wegens verkrachting op 25 maart 2007. Hij heeft deze feiten toegegeven en het is niet tot een veroordeling gekomen omdat het dossier positief werd afgehandeld via Bemiddeling In Strafzaken (BIS).

Ook al heeft de betrokkene zijn strafblad via deze BIS blanco weten te houden, toch kan en mag dergelijk gedrag van een wapenbezitter niet getolereerd worden.

Hij of zij moet ten alle tijden zijn of haar impulsen onder controle weten te houden, hetgeen in het geval van [verzoeker] niet het geval blijkt te zijn.’

Uit het bijgevoegd proces-verbaal met nummer [...] d.d. 26/03/2007 blijkt dat u een discussie had met uw ex-partner omtrent uw relatie met haar. Meer bepaald vertelde zij u dat ze u niet meer graag zag waarop u haar heeft verkracht. Uit het verhoor van uw ex-partner blijkt dat u er tevens mee dreigde zelfmoord te plegen en dit nadat uw ex-partner over echtscheiding begon.

Op 5 november 2013 deelde de lokale politie zone Berlaar-Nijlen aan de federale wapendienst mee gunstig te adviseren voor het vernieuwen van uw wapenvergunningen. Hier wordt het volgende aan toegevoegd:

‘Het voor de schorsing gebruikte feit werd enkel op ons initieel advies vermeld ter vervollediging. De aanvrager is nooit veroordeeld voor de aangehaalde feiten dus is er o.i. ook geen wettige reden tot schorsing. Ondertussen heeft betrokkene zich reeds enkele malen bij onze dienst wapens aangeboden in het kader van de lopende procedure. Hij maakte telkens opnieuw een zeer goede indruk en er is volgens onze diensten geen reden tot schorsing/weigering. Ook de huidige partner van aanvrager werd door onze diensten gesproken, zij is zeker niet negatief gekant tegen het wapenbezit van [verzoeker].’

[...]

De gouverneur van Antwerpen besliste om uw vergunningen tot het voorhanden hebben van voormelde vergunningsplichtige vuurwapens te schorsen n.a.v. de melding van het proces-verbaal van 2007 inzake verkrachting in het politieverslag en daaropvolgend ongunstig advies van de procureur des Konings.

Deze beslissing kan worden bijgetreden in die mate dat ze was ingegeven vanuit voormelde premisse van de bescherming van de maatschappij tegen ongelukken met en misbruik van wapens.

De omzendbrief van 25 oktober 2011 over de toepassing van de wapenwetgeving stelt evenwel dat de schorsing van de vergunning als maatregel aangewezen is als de houder van de vergunning zich voorlopig in een situatie bevindt waarin het voorhanden hebben van het vergunningsplichtig wapen nadelig kan zijn voor de openbare orde. De schorsing is beperkt in de tijd. Indien ze langer duurt dan één jaar verdient het aanbeveling de vergunning in te trekken.

In die zin was in casu een schorsing als administratieve maatregel niet aangewezen aangezien de situatie waarin u verkeerde geen tijdelijke situatie is. Feit is dat u in 2007 uw toenmalige partner heeft verkracht. Dit zal over één jaar nog steeds het geval zijn.

Mocht u voor de feiten, die u toch bekende, veroordeeld zijn geweest, dan kwam u volgens de wapenwet niet langer in aanmerking voor een wapenvergunning.

Verkrachting is immers één van de misdrijven die werden opgenomen in de lijst van artikel 5, §4, 1° tot 4° van de wapenwet.

Conform artikel 11, §3, laatste lid zijn nieuwe vergunningsaanvragen van personen die veroordeeld zijn als dader wegens één van de misdrijven opgenomen in voornoemd artikel van de wapenwet onontvankelijk. De wapenwet creëert als het ware een vermoeden van gevaar voor de openbare orde in hoofde van personen die dergelijke misdrijven hebben gepleegd.

Dankzij de bemiddeling in strafzaken, uw spijtbetuiging en daarop het afzien van vervolging werd u echter voor de feiten niet veroordeeld.

Bij het nemen van haar beslissing dient elke bestuurlijke overheid zich te houden aan de beginselen van behoorlijk bestuur, zo ook het redelijkheidsbeginsel. Dit betekent dat er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen de motieven en de beslissing welke op grond ervan is genomen. Een beslissing waartoe geen redelijk denkend mens bij een afweging van de betrokken belangen had kunnen geraken, doet immers vermoeden dat de vereiste belangenafweging niet heeft

plaatsgehad.

Het uitoefenen van een hobby kan niet opwegen tegen de bescherming van de maatschappij. Het algemeen belang van de openbare orde is in zulk geval groter dan het individueel belang.

Uit voorgaande elementen is gebleken dat er nog steeds ernstige twijfels bestaan omtrent uw gedrag en geschiktheid inzake het voorhanden houden van vergunningsplichtige vuurwapens, zodat u, ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, geen vuurwapens kunnen worden toevertrouwd.

Verkrachting is een ernstig misdrijf en gaat veelal gepaard met misbruik van een machtspositie of misbruik van vertrouwen ten aanzien van een zwakkere persoon. Uit het dossier blijkt dat u de feiten pleegde uit onmacht en frustratie voortvloeiend uit een voor u uitzichtloze relationele situatie. Diezelfde ervaring van onmacht bracht u er vermoedelijk toe om ook te dreigen met zelfmoord. Het is daarom niet aangewezen om u vuurwapens toe te vertrouwen aangezien wordt gevreesd dat gelijkaardige gevoelens van onmacht of frustratie, die onvermijdelijk deel uitmaken van het leven, u in de toekomst zouden kunnen verleiden om misbruik te maken van uw vuurwapens.

De gouverneur van Limburg besliste terecht om ten aanzien van uw vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens een administratieve maatregel te nemen.

Gelet op het de stukken van het dossier en het potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid voor zowel uzelf als voor uw omgeving is het evenwel gepast om de opgelegde schorsing om te zetten in een definitieve intrekking van uw vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens.

Zolang het gevaar voor openbare orde in uwen hoofde bestaat, kan u geen vergunningsplichtige vuurwapens meer voorhanden hebben.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel machtsoverschrijding aan ingevolge een schending van artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt zich daarbij de vraag hoe de administratieve overheid op basis van de haar voorliggende gegevens naar recht en redelijkheid tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing uitsluitend motiveert op het proces-verbaal van 26 maart 2007 en daaruit besluit dat verzoeker zich, door de volgens hem uitzonderlijke daad die bovendien middels bemiddeling in strafzaken volledig positief voor alle betrokken partijen werd afgerond, in een eindeloze situatie zou bevinden waarin het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig wapen nadelig zou kunnen zijn voor de openbare orde. Verzoeker benadrukt dat hij niet werd veroordeeld zodat de motivering in de bestreden beslissing dat hij niet langer in aanmerking kwam voor een wapenvergunning indien hij veroordeeld zou zijn geweest, totaal zonder grondslag is. Verzoeker wijst ook op het politierapport, het enige stuk uit het dossier, waaruit overduidelijk blijkt dat zijn gedrag sinds 2007 onberispelijk is en dat het aangehaalde feit dus helemaal uitzonderlijk was. De verwerende partij negeert volgens verzoeker een aantal gegevens die hij opsomt: hij vertoonde voor het feit van 25 maart 2007 een onberispelijk gedrag; het aangehaalde feit van 25 maart 2007 was uitzonderlijk en is via bemiddeling in strafzaken zonder problemen positief opgelost; er was voor het gerecht in 2007 geen enkele redenen om enige straf te eisen of uit te spreken zodat er hier dus geen enkel vermoeden van recidive bestond; het parket noch de lokale politie achtten de situatie dermate gevaarlijk dat zij redenen zagen om de bestaande wapenvergunningen en wapens voorlopig in beslag te nemen; verzoeker vertoont na 2007 steeds een onberispelijk gedrag hetgeen op verschillende ogenblikken werd vastgesteld door de lokale politie en zijn nieuwe partner verklaarde geen enkel probleem te zien in verzoekers wapenbezit. Uit wat voorafgaat, blijkt volgens verzoeker duidelijk dat de verwerende partij in haar motivering van de bestreden beslissing, is uitgegaan van een uitzonderlijk voorval om dan, vanuit deze uitzonderlijke situatie, een beeld van hem te scheppen dat door geen enkel feit, door geen enkel rapport wordt bevestigd. De verwerende partij creëert op die wijze een beeld van hem dat op geen enkel punt overeenkomt met de realiteit en er zelfs helemaal mee in strijd is gezien de rapporten van de plaatselijke politie. De argumentatie in de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze door de motivering van de bestreden beslissing ondersteund en is dan ook totaal onredelijk.

5. In de memorie van wederantwoord beklemtoont verzoeker dat de verwerende partij de stukken betreffende zijn persoonlijkheid evenals een aantal feitelijke omstandigheden negeert en meer bepaald de punten die hij opsomt en die een herneming vormen van de elementen opgesomd in zijn verzoekschrift. Hij voegt er aan toe dat het huidige rapport van het parket haaks staat op haar beoordeling in 2007 en dat dit rapport zich op geen enkele latere aanwijzing kan baseren inzake verzoekers gedrag, dat onberispelijk is. Verzoeker besluit dat de verwerende partij geen feiten of bewijzen aanhaalt die aantonen dat zijn wapenbezit een gevaar kan betekenen voor de openbare orde. De verwerende partij oordeelt volgens hem niet op basis van een realistische situatie maar uitsluitend volgens haar persoonlijke opvatting over het voorval. De bestreden beslissing voldoet aldus niet aan het redelijkheidsbeginsel en staat in een kennelijke wanverhouding tot de feiten.

In de laatste memorie erkent verzoeker dat de verwerende partij weliswaar beschikt over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid, maar dat de wetgever de wil heeft geuit dat er geen initiatieven mogen worden genomen die leiden tot een verruiming van de voorwaarden, zulks naar hun eigen opvatting of zelfs louter willekeurig. Verzoeker herhaalt dat de verwerende partij de beslissing heeft genomen op basis van haar eigen opvatting, hetgeen niet alleen ingaat tegen de wil van de wetgever maar ook tevens tegen de materiële-motiveringsplicht nu de beslissing niet wordt gedragen door de stukken uit het dossier. Verzoeker meent dat de beoordeling in het auditorsverslag niet werd opgemaakt in functie van een onderzoek naar en toetsing van de overeenstemming van de juiste feitelijke gegevens in hun specifieke context en een correcte beoordeling hiervan door de verwerende partij, maar wel op basis van de aannemelijkheid van de eigen opvatting van de verwerende partij.

Beoordeling

Vooraf

6. Uit de uiteenzetting van het middel kan worden afgeleid dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Hij doet immers in substantie gelden dat de verwerende partij op basis van de haar voorliggende gegevens niet tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen.

Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

De schending van de materiële motiveringsplicht

7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Ter beoordeling van deze grief moet ook worden gewezen op artikel 30, eerste lid, van de wapenwet, dat luidt:

“Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.”

Dit voorschrift bepaalt een georganiseerd administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of opgesomde beslissingen van de gouverneur (Cf. GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutieve werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur. Aangezien op grond van de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet, de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, de vergunning of het recht om een wapen voorhanden te hebben, kan beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren, beschikt de minister of zijn gemachtigde aldus op grond van de devolutieve werking van het beroep, over dezelfde beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur.

Geconcretiseerd op het voorliggende beroep, impliceert het voormelde materiële motiveringsbeginsel aldus dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte verantwoorden dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren.

De wapenwet bepaalt niet op grond van welke feiten, noch op welke criteria, de mogelijke verstoring van de openbare orde moet worden beoordeeld. De beroepsinstantie beschikt te dezen over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken van de vraag of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van

de redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

8. De formele motivering van de bestreden beslissing is hierboven weergegeven (*supra*, punt 3.3.). Hieruit blijkt dat het beroep wordt verworpen omdat “verkrachting [...] een ernstig misdrijf [is] en [...] veelal gepaard [gaat] met misbruik van machtspositie of misbruik van vertrouwen ten aanzien van een zwakkere persoon” en uit het dossier blijkt dat verzoeker de feiten pleegde “uit onmacht en frustratie voortvloeiend uit een voor [hem] uitzichtloze relationele situatie” en dat “diezelfde ervaring van onmacht [verzoeker] er vermoedelijk toe [bracht] om ook te dreigen met zelfmoord”. De verwerende partij besluit daarom dat het “niet aangewezen [is] om [verzoeker] vuurwapens toe te vertrouwen aangezien wordt gevreesd dat gelijkaardige gevoelens van onmacht of frustratie, die onvermijdelijk deel uitmaken van het leven, [hem] ook in de toekomst zouden kunnen verleiden om misbruik te maken van [zijn] vuurwapens”. De feiten, met name de verkrachting van zijn toenmalige partner, werden door verzoeker toegegeven en zijn opgenomen in een proces-verbaal dat te zijnen laste werd opgemaakt.

Verzoeker betwist de bovenvermelde feiten niet, doch heeft enkel kritiek op de appreciatie ervan door de verwerende partij.

De verwerende partij gaat de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid niet te buiten door uit de voormelde niet-betwiste feiten te besluiten dat het voorhanden hebben van wapens door verzoeker de openbare orde kan verstoren. De argumenten en feitelijke beschouwingen die verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift en die in wezen inhouden dat de verwerende partij bij de beoordeling van de gevaarstelling, geen rekening hield met het uitzonderlijke karakter van de gepleegde feiten en hierbij de feiten “negeerde” die volgens verzoeker aantonen dat er geen dergelijk gevaar voor verstoring is, overtuigen de Raad van State niet. Ze geven weliswaar blijk van een andere beoordeling ter zake dan de verwerende partij, maar verzoeker maakt

hiermee niet aannemelijk dat de verwerende partij, bij de toetsing van de feiten aan het gevaar voor de openbare orde in hoofde van verzoeker indien hij zijn wapens voorhanden blijft hebben, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van haar beoordelingsvrijheid te buiten zou gaan en waaruit schending van de materiële-motiveringsplicht zou moeten blijken. Een verwerende partij mag zich immers bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, steunen op de feiten uiteengezet in een proces-verbaal, op voorwaarde dat deze feiten en gedragingen genoegzaam vaststaan en de bestreden beslissing naar recht kunnen verantwoorden. Dat de feiten waarop de bestreden beslissing steunt, vaststaan, wordt niet betwist. Dat verzoeker niet werd veroordeeld en dat de feiten van verkrachting door het parket buitengerechtelijk werden afgedaan door middel van bemiddeling in strafzaken, belet op zich niet dat de verwerende partij bij haar beoordeling van de mogelijke verstoring van de openbare orde, mag steunen op deze feiten. Door vervolgens bij deze beoordeling, verzoekers voormelde, eigen appreciatie van die feiten, niet bij te treden en aldus niet daaraan de (positieve) gevolgen te koppelen die verzoeker zou wensen, gaat de verwerende partij te dezen niet de grenzen te buiten van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid inzake het mogelijks gevaar voor de openbare orde. Het enkele feit dat de verwerende partij het standpunt van verzoeker niet volgt noch dezelfde gevolgtrekkingen doet uit de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten, is immers op zich geen blijk van onwettigheid en belet niet dat te dezen de in aanmerking genomen feiten de bestreden beslissing naar recht kunnen verantwoorden.

9. In de mate dat, tot slot, verzoeker voor het eerst in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie argumenten en kritieken aanvoert ter adstructie van deze grief, toont verzoeker niet aan dat hij deze niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Ze kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

Schending van de overig aangevoerde bepalingen

10. Wat de aangevoerde schending betreft van de overige in het middel aangevoerde bepalingen of beginselen, wordt er in het verzoekschrift geen specifieke argumentatie opgebouwd, zodat deze grieven geacht moet worden ofwel samen te vallen met wat hiervóór al is besproken, ofwel niet ontvankelijk te zijn.

Dit kan evenmin worden goedge maakt door het ontwikkelen van argumenten en kritieken in latere processtukken.

Conclusie

11. Het enige middel is ongegrond.

V. Anonimisering

12. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verwerende partij.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig januari tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques